

Grundlag af det fælles Hjem — og det gjælder alt, hvad Ægtefællerne erhverver ved personligt Arbejde; hvor den ene er, der bæres han eller hun af Hjemmet, thi »derfra kom det — og did det føre« eller som det videre hedder i Bjørnsons dejlige Sang: Mit Følge:

Se deri er jeg af Sneglearten,
 At Huset bærer jeg med paa Farten . . .
 . . . Og det, som bærer os gjennem Freden,
 Er *Hjemmets* Pulsslag i Travelheden.
 Godt Mod, Du hilste paa *fler end mig*,
 Skjönt Du i Skyndingen saa det ej.

Ligesom det imidlertid følger af dette Udgangspunkt, at naar en af Ægtefællerne misligholder sin Pligt til efter Evne at arbejde for det fælles Hjem, bør den anden have Ret til ved Bodeling at blive ene om Udbyttet af sit eget Arbejde, saaledes synes det mig ogsaa klart, at Synspunktet fører til, at *kun* hvad der er Udhytte af personligt Arbejde bør være fælles, thi kun deri har det fælles Hjem og derigjennem den Anden nogen Andel. Hvad hver af dem ejer før Ægteskabet, og hvad de senere arver eller faar forærende, er efter mit Skjøn Samlivet uvedkommende og bør derfor ikke *ifølge Loven* gaa ind under Fælleskabet. Noget ganske Andet er naturligvis, at det bør staa hver af Ægtefællerne frit for dog at lade det gaa ind i den fælles Kasse; men det bør ogsaa være en fuldstændig frivillig Sag. *Loven* bør kun give hver af Ægtefællerne *hvad Ret er*, men deres *Ret* gaar kun til, hvad der skyldes Samlivet. For at forebygge Misforstaaelse skal jeg tilføje, at det, at Noget saaledes holdes udenfor det lovbestemte Fællesskab, selvfølgelig ikke er det samme som at vedkommende Ægtefolk efter Forgodtbefindende kan unddrage det fælles Hjem Nytten og Brugen deraf. De Udgifter, dette kræver udover, hvad den *fælles* Formue kan dække, bør naturligvis fordeles forholdsvis paa hver af Ægtefællernes Særeje. Denne gjensidige Underholdspligt rammer ikke blot det Særeje, som Ægtefællerne har ifølge Loven, men ogsaa det, som skabes, naar en af dem har forlangt og faaet Bodeling. Altsaa er der ingen Fare for, at Manden i den Forstand skulde kunne »ryste Hustruen af sig« ligesaa lidt som Børnene; men det er vist ogsaa en videregaaende »Rysten af sig«, Hr. Zeuthen tænkte paa.